

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 212/2011-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. mája 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. P. M., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 a čl. 36 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf 52/2008 z 30. septembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. P. M. **o d m i e t a** pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. mája 2011 doručená sťažnosť JUDr. P. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 11 a čl. 36 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv podľa

čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžf 52/2008 z 30. septembra 2009 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“). Napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 S/36/2006 a 2 S/96/2006 zo 4. marca 2008, ktorým bola zamietnutá žaloba o preskúmanie rozhodnutí Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „daňové riaditeľstvo“) sp. zn. I/222/13872-91409/2005/992205-r a sp. zn. I/222/14220-93489/2005/992206-r z 2. januára 2006.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti okrem iného uviedol, že sa dostal do omeškania so zaplatením cestnej dane za roky 2001 a 2002, čo bolo podľa neho spôsobené daňovoprávnym konaním v súvislosti s daňou z príjmov fyzických osôb, v dôsledku čoho zaplatil cestnú daň za uvedené roky až v decembri 2002. Nadväzne na to mu bol ku koncu roka 2005 vyrubený sankčný úrok.

Podľa sťažovateľa sankčný úrok ako hmotnoprávny inštitút v zmysle zákona č. 87/1994 Z. z. o cestnej dani v znení neskorších predpisov účinnom v relevantnom čase bolo možné vyrubiť len do 31. decembra 2004, pretože od 1. januára 2005 bol uvedený zákon zrušený a objektívne právo zaniklo.

V nadväznosti na to podľa názoru sťažovateľa *„zanikol tak daňový úrad ako štátny administratívny (správny) orgán pre štátnu cestnú daň ako štátny administratívnoprávny orgán pre štátnu cestnú daň ako zanikla aj jeho kompetencia (právomoc a príslušnosť), daňový úrad v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd bez zákonného základu konal po 31. decembri 2004 a rozhodol 10. novembra 2005 paaktami (ničotnými) administratívnoprávnymi (správnymi) aktami. Štátny administratívnoprávny (správny) orgán prisvojil si kompetenciu (právomoc a príslušnosť) daňového úradu, ktorá mu neprislúchala. V dôsledku toho, objektívne*

nemohlo íť a ani nešlo o daňovoprávne konanie a o individuálne administratívnoprávne (správne) rozhodnutia, ale išlo o paakty (ničotné akty).“.

V súvislosti s týmto tvrdením ďalej sťažovateľ argumentuje že *„Vzhľadom na vyššie uvedený právny stav, po 1. januári 2005*

a) prestal existovať štátny administratívnoprávny (správny) orgán – daňový úrad, ktorý by mal kompetenciu vyberať cestnú daň, ako štátnu daň,

b) prestala existovať cestná daň ako štátna daň,

c) prestala existovať kompetencia (právomoc a príslušnosť) štátnych administratívnoprávnych (správnych) orgánov vyrubovať cestnú daň ako štátnu daň, vrátane sankcionovania porušenia nezaplatenia takejto štátnej dane.

Rovnako v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd rozhodlo daňové riaditeľstvo, keď svojimi rozhodnutiami z 2. januára 2006 potvrdilo paakty daňového úradu, hoci ex offo malo zákonnú povinnosť uvedené paakty o vyrubení sankcie uznať za nulitné, neexistentné či absolútne neplatné. Uvedená absolútna neplatnosť sa mala prejaviť v konštatovaní, že sankcia nemohla byť uložená, pretože daňový úrad nemal kompetenciu na takéto konanie a vo výroku rozhodnutia daňového riaditeľstva mala byť táto právne významná skutočnosť vyjadrená.“.

Krajský súd, ktorý rozsudkom sp. zn. 2 S/36/2006 a 2 S/96/2006 zo 4. marca 2008 zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania rozhodnutí daňového riaditeľstva sp. zn. I/222/13872-91409/2005/992205-r a sp. zn. I/222/14220-93489/2005/992206-r z 2. januára 2006, dospel podľa sťažovateľa bez zákonného základu k záveru, že po právnej stránke bola „kauza“ náležite posúdená. V spojitosti s tým sťažovateľ uvádza, že *„Uvedené tvrdenie krajského súdu zároveň preukazuje, že tento súd sa vôbec nezaoberal – odmietol zaoberať – hoci sťažovateľ na to poukazoval, fundamentálnymi právnymi aspektmi, akými je existencia štátnych administratívnoprávnych (správnych) orgánov a v nadväznosti na to aj ich kompetenciou (právomoc a príslušnosť).“.*

Vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu sa sťažovateľ vyjadruje kriticky a predovšetkým namieta, že keď *„konal a rozhodol o odvolaní proti rozsudku*

krajského súdu, prehliadol, že podľa zákona č. 87/1994 Z. z. o cestnej dani v znení neskorších predpisov zanikol ako štátny administratívnoprávny (správny) orgán pre cestnú daň a že cestná daň už nie je štátna daň ale daň vyššieho územného celku – samosprávneho kraja“.

Sťažovateľ sa s poukazom na uvedené dôvody domáha, aby ústavný súd zrušil napadnutý rozsudok najvyššieho súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Zároveň požaduje priznanie finančného zadosťučinenia, ako aj úhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd v predmetnej veci pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že podanie sťažovateľa doručené ústavnému súdu 11. mája 2011 sa týka toho istého predmetu konania a rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré už ústavný súd posudzoval 20. decembra 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. IV. ÚS 474/2010 pri predbežnom prerokovaní jeho sťažnosti (doručenej ústavnému súdu 9. decembra 2010).

V konaní sp. zn. IV. ÚS 474/2010 ústavný súd uznesením z 20. decembra 2010 odmietol sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ústavy a čl. 11 a čl. 36 listiny a tiež práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 52/2008 z 30. septembra 2009 z dôvodu, že bola podaná oneskorene. Zo zistení ústavného súdu v konaní sp. zn. IV. ÚS 474/2010 vyplynulo, že sťažnosťou napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nadobudol právoplatnosť 2. decembra 2009. Vzhľadom na dátum právoplatnosti označeného rozhodnutia a dátum doručenia predchádzajúcej sťažnosti sťažovateľa (9. december 2010) ústavný súd v uvedenom uznesení konštatoval, že sťažnosť bola v tejto časti podaná po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukazuje na to, že rozhodnutie o odmietnutí návrhu na začatie konania pre jeho oneskorené podanie je rozhodnutím „o podmienkach konania“, ktoré má na mysli citovaný § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde. Nejde však o podmienku konania, ktorú možno dodatočne splniť v ďalšom návrhu, ktorým sa napáda to isté právoplatne skončené konanie, ktoré bolo napadnuté v predchádzajúcom návrhu, ktorý bol odmietnutý ako oneskorene podaný (IV. ÚS 36/03).

Ten istý nárok na ochranu ústavnosti však napriek uvedenému sťažovateľ uplatnil aj v tomto konaní, v ktorom však navyše namieta aj porušenie práva zaručeného v čl. 6

ods. 1 dohovoru. Tak, ako v predošlom prípade, opäť tvrdí, že boli porušené jeho základné práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 11 a čl. 36 listiny, ako aj právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 52/2008 z 30. septembra 2009, ktorým bol potvrdený rozsudok krajského súdu sp. zn. 2 S/36/2006 a 2 S/96/2006 zo 4. marca 2008 (vyplýva to jednoznačne z čl. III sťažnosti).

Z tejto právne významnej skutočnosti je zrejmé, že ústavný súd by mal opätovne konať a rozhodovať vo veci, o ktorej už právoplatne rozhodol uznesením č. k. IV. ÚS 474/2010-11 z 20. decembra 2010.

Vo vzťahu k rozšíreniu petitu prerokúvanej sťažnosti oproti sťažnosti predošlej aj o namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd upriamuje pozornosť na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany (práva na spravodlivé súdne konanie) podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Z porovnania obsahu prerokúvanej sťažnosti s obsahom sťažnosti sťažovateľa vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 474/08 nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver, že nejde o totožné veci, a to aj napriek tomu, že jeho predchádzajúca sťažnosť smerovala navyše aj proti rozhodnutiam Daňového úradu Bratislava III sp. zn. 602/231/97283/2005/HV a sp. zn. 602/231/97290/2005/HV z 10. novembra 2005 a rozhodnutiam daňového riaditeľstva sp. zn. I/222/13872-91409/2005/992205-r a sp. zn. I/222/14220-93489/2005/992206-r z 2. januára 2006, pričom ústavný súd ju v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Obidve sťažnosti sú založené na v zásade tých istých skutkových a právnych skutočnostiach relevantných z hľadiska posudzovaného prípadu a týkajú sa tých istých subjektov (sťažovateľa a najvyššieho súdu).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť [§ 24 písm. a) zákona o ústavnom súde], pretože nedostatok podmienky konania nemožno v tomto konaní odstrániť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších nárokoch uplatnených sťažovateľom (návrh na zrušenie napadnutého rozhodnutia, priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a priznanie úhrady trov konania) a taktiež nebolo už potrebné vyzývať sťažovateľa na predloženie kvalifikovaného splnomocnenia na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom (§ 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. mája 2011